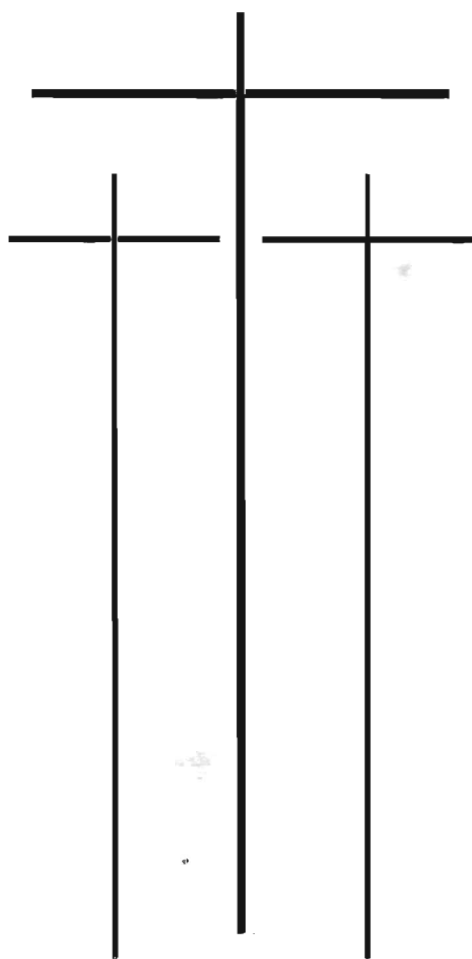

**pregó de
setmana
santa**

felanitx, 1960

A la volgender Confessoria de Sant Agustí
ti que es devia dir de Sant Miquel, però
que es la porta-vesilles de la Setmana
Santa felanitxera i del seu resurgir.

Amb admiració.

l'Auto

20-4-60

en

jaume oliver oliver

pronunciá aquest pregó

en el convent

de sant agustí

el divendres de passió

felanitx, 1960.

Reverends Senyors,
Excel lentíssim Senyor,
Felanitxers:

Ja la volada de mig-dol de l'oronella ha posat un punt dins el breviari dels dies. Ja la lluna del mes de Nizan crema oli dins les nits de cor gelat, i mos dona dies tous que tornen grans i esponjosos de sol amb el llevat de l'istiu.

Ja les figueres, com a llantoners, han atiat al cap de les seves branques, els cremaions de les fulles que ja en son flames ardents, i els aubons florits juguen a processons per dins la pleta o a la vora del camins. Processons inmòbils, que contemplen estátiques de blanc i de roada, el trespo-leig de les vides que sopeguen per la pols i els re-claus del camí.

De dins les cloves de pastures profitants, o de dins esveïts amb brostes fresques, mos arriben els bels dels anyells, ququesveles de llana blanca demunt vert de bruia, que par que encomanin al ventusol de març la profecia de la seva pasqua tenyida de vermell com un ponent plover.

I ès a les hores que la Santa Mare Esglèsia enganxa de les claus mostretjades de les voltes els draps morats que abrigaran la nuesa del Fill de l'homo penjat com a carn de forca, per confusió dels qui carregats de crims s'alcen per a jutjar samaritanes a la vora del pou de la vida.

La commemoració dels Misteris de la Passió i Mort del Bon Jesús commou profundament l'ànima popular, que amb ull esbadallat i el sentiment amb carn viva, es deixa dur de la mà de la sagrada llitúrgia, i segueix reverent totes les petjades del Mestre, desde l'entrada a Jerusalem amb escampadissa de branques fresques, mantells prosternats dalt les pedres esmolades per multituds i piuladissa d'Hossannes, fins a la solitud en tenebres del mitg dia del Divendres Sant; desde el sopar amb els dotze baix el soplug del cenacle, fins que el cos del Bon Mestre agafa el jaent de l'horitzó dins el sepulcre nou de Joseph d'Arimatea, consumada la tasca redentora.

I es que el poble viu tota la tragèdia del Calvari amb el batec fort d'un cor lleal i senzill que experimenta al mateix temps dos sentiments fonsos que l'aclaparen: compassió per la víctima innocent i vergonya de culpable i de reu escàpol.

Baix d'aquesta doble consideració, el poble ha anat xuclant com eixam feiner dins les pàgines de l'Evangeli el ver succeit de com Cristo sufri passió i mort per l'homo pecador. I quant les paraules de l'Evangeli han estat poques per abraçar la grandiositat del dolor, l'esglai i solitud d'una Mare, aleshores el poble, amb gran tendresa ha agafat paraules seves, de cada dia, humils, casolanes, i a dins la patena oblata de la devoció ingénua, les ha trassustanciades amb Evangeli, i ha completat amb narracions plenes d'humanitat i compassió lo que hi mancava als llibres sagrats. I aixís el poble i els quatre evangelistes han escrit aquesta Passió de la cual el qui vos parla, senyores i senyors, voldria en aquest divendres de Passió contarvos-ne una plana tant sols, sino amb la solemne cadència gregoriana de un cor d'abadia, si al manco amb la tonada *ad libitum* d'un pobre vicari de llogaret.

Paralelament a la sagrada llitúrgia amb piràmide de ciris grocs que apaguen el seu cremaió

quan a dins l'eixamplitud de les voltes s'hi perd la remó de cada salm, d'aquesta llitúrgia bella i expressiva dels dies sants, el poble creá a dins l'intimidat de la família una altra quasi llitúrgia de costums pietoses que han estades servades amb seny fins nostros dies.

No sé si heu parat esment a un fet íntim, però no per això manco objectiu i real. Quant la lectura del Sagrat Evangeli o la predicació devota d'un sacerdot, vos ha duit a considerar la vida i passió de Crist, heu sentit una necessitat forta de cercar a dins el petit mon que ens enrevolta unes referencies de lloc. Aixís heu fet anar a la Samaritana amb l'àmfora a la cintura a cercar aigua al Pou de Sa Taulera o al Pou del Bobot. Heu vist arribar a Cristo qualcant una pollina mansa per la boca del carrer Nou i ésser aclamat Rei damunt les lloses del Replá, amb domassos de seda penjats a les barandes dels balcones, i els nins uniformats de Ca Ses Monjes engronsar cascalles d'ho-sannes com rams de civada verda.

L'heu imaginat amb la creu pujar per el carrer del Call amb cap de cantons fets aposta per desembocar Veròniques i Dolorosses solitaries. Vos heu escarrufats vehent-lo trevelar per els llin-dars del Puig del Call, i heu vist la trista acompanyada del cos mort del Redemptor, acalada baix les auzines del Puig d'en Salas per anar a cercar amb voleteig de llençols de fil la sepultura oberta a la pedra dins el clos del jardí dels Ros-sells.

Es la versió felanitxera; apòcrifa i evangélica al mateix temps; imaginària i de calenta realitat, de la Passió i Mort de Nostro Senyor.

No es de estranyar, no, que la Setmana Santa ténga una fesomia peculiar dins cada poble, i una vibració distinta com les campanes de diferent tremp, i una llum especial, i un altre oratje ungit de violers o de favars en flor.

Voldria en aquesta ocasió en que la gentilesa de la Confraria de Sant Agustí ha posat a prova el tremp de la meva ploma pàgesa, oferir-vos una estampa real i viscuda de lo que era una Setmana Santa a la vila allà per l'any mil vuitcents.

El doctor Esteva Bordoy, curiós i remirat arxiver de la Parròquia mos ha deixat un ver document en la Consueta que es guarda en aquell arxiu.

En aquelles saons reinava el be de Déu damunt la vila. Els molins de la taringa, amb ventussol xalest, sense perdre sa nadia, debanaven al cruixit acompassat de les antenes el fil sense beruga dels dies iguals, i fins i tot els pobres menjaven el pa de farina recolada dels temps d'abundor.

Les vinyes verdetjaven tot arreu dins el nostre terme, i dels ceps vells en brollava dins els cups el doll d'un most bullent i net que sols podia tenir enveja al vi de Misa cridat a millor sort. No havíem tengut encara el soscaire de la filotxera.

Els estaments socials: senyors, amos, menestrals i jornalers, diferenciats amb una escala precisa i concreta de prerrogatives i obligacions, teixien el drap de la nostra historia amb la voraviva d'un sentit providencialista i profundament teocràtic.

Girades cap a ponent, l'esglèsia Parroquial i la dels Pares de Sant Agustí, aixecaven les seves voltes par damunt les cases del poble: portal redó i un sòtil baix amb canyisada; estudi amb tres escalons a l'aiguavés de davant i finestrons aclucats de llum i de sol; trespol amb grans d'ordi de macs redons de Cala Murada, i una cuina gran i espaiosa per encobeir els nombrosos fills que Déu enviava.

La gent felanitxera no coneixia altre modo de guanyarse el que viure que amb el conreu de les

seves hisendes, que els anys de bon signe, a força d'estraï de suor, donaven moltes cuarteres de forment i mestai, quartins de vi o prensat, somades de païa i cavaions de lli; quintars de formatge i gerres d'oli verjo.

Fora de la feina, la gent vivia per l'Església ahont cada dia hi havia Aloy doble amb matinals fundats, i sovint sovint, saltiris amb orgue i procesons llargues de lletanies amb dotzenes d'eclésiastics: beneficiats, acullits i xuriguers. En n'el Convent, una comunitat nombrosa de frares cinturats escampaven el bé de Déu i congriaven dins els feels una pietat ben cairada i una devoció acorada als Sants Agustinians que, mal grat els anys, encara es conserva fresca.

I arribava la Cuaresma per trencar amb escampadisa de tests la ximbomba dels dies divertits amb niguls de bova. Al toc de n'Aloy, al punt de la mitja nit del darrer dia del Carnaval, els nostros padrins abraçaven les pràctiques de sanitosa penitència amb abstinencies, dijunis de ferro i a pa i aigua, i privació absoluta de qualsevol entreteniment.

Els jocs de cartes que havien enganat les vetlades llargues de s'hivern descompareixien del pint de la ximenea perque eran dimonis fins passat Pasco. Les colles d' enamorats espaiaven les festjades que eran més clares i més curtes; i els vespres quant tocaven la Queda romanien els carrers adesats de gent i de renou. Al jovent sempre delitós, li venia a revespel aquest paréntesis de recoiment, i vetaçi una cançó molt popular que avui per noltros casi no te sentit:

*Sa Corema ja ès passada
Mare de Déu, que no torn,
que tenc s'esquena escorxada
d'anar-me a colgar dijorn.*

Mentres tant a l'església parroquial el coremer, casi cada vetlada llescava a la gent el pa del

Sagrat Evangeli, contava exemples, demanava la doctrina, i posava les ànimes a coses de raó per sortir de la Parròquia, lo que s'acostumava fer per famílies a partir de Sant Jusep fins a la Setmana Santa.

Aquestes setmanes de març, si ses saons havien vengudes d'hora, els sementers donaven goig de veure. Amb la terra humida i l'aire atemperat i dolç, els sembrats goixaven de valent, i era el temps d'eixarcolar. A toc d'Ave Maria, abans de trenc d'auba partien cap a foravila escabotells de jornalers que no tornaven fins horabaixando, sol post. La consideració de la Passió de Cristo s'aficava com un escarràs dins la carn dels poble que esclafia amb el plant d'oracions sencilles i cançons de feina, passos per resar a toc de campana i exercicis de les Cinc llaques de Cristo, el Rellotge de la Passió i els Set Dolors de Maria Santissima.

Arribat el temps de Corema pel camp no es cantaven altres cançons que aquestes.

A don Rafel Vich i al Rector Planas que Déu tenga en la seva santa glòria, devem que no s'hagi perdude sa tonada de les Set Paraules, musica indubtablement del segle XVII, que fent galetjar la veu entonava com un rossinyol la primera jornalera de la dreta del tai: *Es la primera paraula: Pare meu, perdonaulos, feis lo mateix amb nosaltres, que el perdó logrem de Vos.* I mentres espoltia un terròs o arrebasava una mota de maragai, l'altre jornalera reprenia amb gran devoció: *Es la segona paraula: Serás vui al Paradís, Oh, Deu meu, quant serà el dia que seré jo tant feliç,* fins acabar: *Pare meu, en vostres mans, encoman mon esperit.* Es resava un parenostro després de cada copla, i el nostro pa de cada dia, s'en pujava cap al cel com una penyora de bona anyada. Poble de cor místic, que quant entregava a la terra tot l'esforç dels seus braços faners, encara li romania desembescolada l'ànima per cantar a Deu.

La devoció dels Passos es molt més antiga dins l'Església Santa. A Mallorca l'escamparen amb gran zel els fills de Sant Francesc, i es pot dir que és la primera pràctica d'oració mental i tal volta l'única que feien aquells flotons d'ànimes senzilles que prengueren amb cor penitent darrera la Creu de Cristó, sense adonar-se'n tant sols de que es feien molt amunt per el camí de la santedat. Diu el Doctor Esteva Bordoy: *Fins lo any 1748 inclusive, tots los diumenges i festes, després de concludides les funcions de la Iglesia a la tarda, i los divendres de Març el frare de Jesús feia los passos i aportava la creu, hi anava molta gent.* El frare que anomena l'arxiver, era un franciscà del Convent de Jesús de Ciutat, que per les seves qüestions tenien posada al carrer de l'Algar que, per aixó mateix, se diu encara el carrer del Frare

Altres devocions molt arrelades eran la del Rellotge de la Passió i sobre tot la dels Dolors de Maria Santíssima. Aquesta si que es tractava d'una devoció feta de batecs calents de l'ànima del poble, amb paraules que trespuen la bondat de cor d'aquella gent pàgesa i piadosa. Veiam al manco una d'aquelles estacions, i figurau-vos sentir-la de la boca d'una d'aquelles madones honestes i serioses mentres feinetjava per dins la casa posant-ho tot enderg: *La sisena espasa de dolor, es com Maria Santíssima anava en companyia de son Fill. Va caure son Fill del costat de sa Mare. Los morros romputs, la boca plena de sang. Maria Santíssima per l'amor que li tenia li volia donar la mà, i un maleit d'aquells li va dir: Anau mala dona! Si l'haguesiu criat bé, ara que el teniu nodrit, no l'haurien maltractat.*

Quin possible hi ha, senyores i senyors, de pintar més al viu, amb paraules tan senzilles i tant nostres, el desconhort de la Mare de Déu?

I era arribat el Dia del Ram. L'aire teb de la Parroquia asadollat d'olor d'encens i endormisat de saltiris, es desxondia amb l'estelemeig de branques d'olivera que tremolaven la plata del seu fu-

llam a la bendicció ritual. Banderoles de seda lila com miloques d'àngel, i processó d'hossannes d'argent per dins el pla de la Font. Tres tocs de creu a les portes closes, i seguit ofici major amb cant de la Passió per les tres veus mes estil·lades del Reverent Comú de Preveres.

El cap-vespre, els Dotze sermons. Allò sí que ho era un ver aconeteixament popular. Fins i tot les cases de posesió i tots els llocarrons del terme romanien amb un sol guardia. Tothom venia a la vila. Després de vespres i completes, amb l'església masella de gent, s'ordenava la processó, amb estabor sord de trepitjadissa i ordres aufegades dels escolans. Davant davant, ses vexilles, amb el memorial de la passió estampat dins el reblí virat del seu drap. Els encapironats amb gonella de canyom i cucuia plena de paia llarga, i el Bonjesús lligat de mans, cap avergonyit baix la cabiera embuiada, i la companya deshonorosa del dos bandetjans. L'anyell mansuet, fermat amb cadenes com un ca maleït

Els ulls de tots, com un esbart d'estornells es posaven compasívols damunt la figura del Bonjesús, mentres que desde l'orgue sonava eixordedora la trompeta del satx, i es deixava sentir la veu coneguda d'un primatxer qui en tonada de crida anava dient: *Nos Pons Pilat, Governador de tota la Judea pel Sacro Imperi Romá...* i, com a sintonia radiofònica, torna surar la veu de la trompeta que gelava la sang de l'auditori. Seguía la sentència fins que arriba an aquell punt que mana i ordena que el Bonjesús muira crucificat per homo facinerós i desbaratador de pobles. I aquí el coremer, amb revinglada de gest i de veu s'aixecava cridant dalt la trona: *Es mentida. Ments, Pilat, tan alt com ets. Calla gran mentider*, i seguía el seu cap de fil i feia un bon sementer fins a deixar enllestida la primera estació.

La creu queia aplomada damunt les espatles amples del Bonjesús que era sempre un sacerdot,

i per damunt les laudes sepulcral de la parròquia partia la processó per anar a cercar les estacions de pedra de Santanyí que encara avui es veuen pels nostros carrers.

Hora baixa del Ram. Dia de trist record pel nostro poble. Cuarta estació: Maria troba son Fill. *¿No n'haurieu vist Jesús, un homo molt ben carat? Respon una bona dona: Oh senyora! un n'es passat. No crec que sia fill vostro, massa está desfigurat. Si encara el trobàvem viu! ribarem a la posada, anirem a ca'l fuster, la creu si n'está acabada. Oh fuster, lo bon fuster ¿que és acabada la creu? Oh bona dona! correu, si viu veurer-lo voleu, a Jesús de Nazaret.*

Ja de per el cantó de la Cortera la Mare de Déu, amb vol de falsia baixava cap el carrer Major amb el cor engrunat per l'ansia del seu Fill. L'imatge, tremolosa de pena s'obria pas entre la gent. El poble estava corprés i mesurava amb batuts del cor les passes que hi mancaven per aquella encontrada. Tothom hauria volgut deturar aquell tabernacle per estuviar a la Mara aquella pena... I, oh designi de Déu! De cop en sec, amb un enterrosai de pedra i de vides, la timba del portal de Santa Rosa s'esbeldregava feresta, i a davant la posada de Ses Erasses en romania sols un claper de morts i de gemecs. 414 felanitxers colaren la vida aquell darrer dia de Març, i per el portal major de la celestial Jerusalem, presidida pel Batle i el Retgidors hi entrava una processó d'hossannes amb bellugadisa de rams d'olivera cullits a Binifarda. Eran germans nostros que havien buguedetjat les seves vestidures amb la sang de l'Anyell. El Dia del Ram a vespre, Felanitx estava trist. Dreta dalt un tabernacle abandonat, la Mare de Déu dels Dolors, presidia, la bancalada del dol més trist de la nostra història: *Dones de Felanitx, no ploreu sobre mi, plorau, sí, sobre voltres mateixes, i sobre els vostros fills.*

Per a sempre més, sa nostra vida i sa nostra historia quedaven vinclades en tribut de sang a la passió de Cristo.

I es per aixó, senyors, que a dins el mantell negre de les nits de Març s'hi encenen quatrecents catorze estels. són el Passos d'aquell dia del Ram que no es podien deturar a la quarta estació, i mos senyalen un camí de llum per arribar al terme definitiu.

Dijous Sant. Damunt una taula d'amics emporuguits, el pa blan d'un sacrament nou fet bocins per assaciar la fam dels pobres homos viadors. I un precepte també nou: *Que vos estimeu com jo vos he estimat.*

A la Parròquia i al Convent, amb portalades truioses de profetes vells amb mescolansa d'angellets fent plorinyaies, la Casa Santa s'encastellava dalt escalonades guarnides de brui, de llums i violer.

A l'ofici que deia el Sr. Rector, abans de la comunió els sacerdots es daven la pau, i l'Ajuntament amb un ciri encés s'acostava a combregar per sortir de la Parròquia. A sa sortida se donava als retgadors una ruda de confits cantelluds i blancs.

A dins les cases, amb parets emblanquinades de bell fresc, els fills besaven les mans als seus pares, després d'haver confessat i combregat: *Vos demán perdó si vos he agraviat* i venia la absolució ampla com el cor d'un pare: *Deu Nostro Senyor mos perdona, a tots.*

L'hora baixa de tot, sermó del *Mandato*. Escarufada de peus dins l'aigua fresca de la ribella d'argent i una besada del Senyor Rector damunt els peus, esbraonats d'anys, de dotze vellets. Co-itja en els ulls, i punyides de apenediment dins el pit de germans, sang de la mateixa sang, bereiats per la miseria d'un cortó. Precepte i testament: *Que vos estimeu com jo vos he estimat*

Entrada de nit, sortia la processó que passava pel carrer Major, del Juavert, per dins el Convent,

pel Quatre cantons, per davant Ca'n Ferrandell (Nuño Sans) i prenia llevonses pel carrer de l'Abeurador, de les Eres, les timbes de la Creu Nova i Carrer Nou. Era una processó llarga de dues hores i mitja. Davant hi anava un escolanet amb una creu. Dalt tabernacle el primer pas de quan Jesús se despedí de sa Mare, portat a braó per els terciaris de Sant Francesc amb escolta de dos eclesiàstics vestits de negre que anaven esfuiant el violer morat d'un Miserere: *Apiadau vos, Senyor, de mi, segons la mesura de la vostra gran Misericordia*. Al mitg de files de llums seguia el pas de Com l'Angel lo confortà a dins l'hort, també anomenat el pas d'en Darder, balustres de fusta i branques vives d'olivera per millor arredossar el xubec dels tres apòstols preferits. I dos eclesiàstics més: resant: *Rentau-me de la meua iniquitat, i netejau-me de pecat*. El tercer pas que aportaven els obrers de Sant Jusep, era Com la coronaren d'espines, *Els jueus grossos* Figura de Cristo asegut, i uns botxins de cara feresta que ès ben segur que tentaren el dret de la basetja de mes d'un guardià foraviler, que li heuria encivellada una pedrada feridora, tant bé com aquell bergantell castellà que mos conta Gabriel i Galán.

El quart pas que aportava la Confraria del Nom de Jesús, de Com li pegaren la llançada, conegut amb el nom dels *Jueus petits*, i que molts de noltros encara hem vist, amb uns centurions nallens i un Sant Cristó enrevoltat de raigs de llana humil. Darrera altres dos eclesiàstics escloveiant versets del Miserere: *Obriu, Senyor, els meus llavis, i la meua boca anunciarà la vostra alabança*.

Damunt les espatles de quatre fadrins engaumits amb túniques atavellades i flocs, passava la Mare de Déu, amb vestit negre brufat d'estrelles, i set aserons de mort dins el seu cor tan gran com la seva pena.

Al final, baix de tálem morat, un sacerdot hi aportava la Sang Preciosa de Jesucrist, amb per-cinta de plata cisellada i amb gonella de tafetà.

El rebuig dels homos, amb els seus brasos oberts passava la rasadora damunt el doble a caramull de les penes de tots, deixant una remor de credos dins totes les cases.

Divendres Sant. El poble era un inmens altar despullat. Quan acabava l'ofici, amb tràfec d'escolans es desfeia la Casa Santa. El milà negre amagava el daurat del retaule, i a dins les esglésies tot era buidor i mort.

Quan les ombres de s'hora baixa, s'acabaven ses remuiades de sol damunt la fatxada de la Parròquia, es feia el Devallament. Dos beneficiats, pujaven vestits amb camis per dues escales a la creu, i al dictat del Coremer anaven desenclavant ara el bras dret, su-ara el peus, fins baixar amb gran mirament el cos de Cristo que romanía dins la caixa per la processó de l'enterro, entre dos llums, com dins una alcova endolada les despulles de qualsevol cristiá

Diu l'arxiver Bordoy que fins l'any 1759, feien el devallament que compongué el Rector Mayol, ahont hi havia pròleg de Sant Pere, Sant Juan, la Mare de Déu, Pilat, Criat de Pilat, Josep i Nicodemus, Centurió i música que pagava la Capella del Sant Cristo. Poreu endevinar que es devia tractar d'una autèntica peça de teatro popular religiós, amb un saborino i un esperit de pietat que havia d'acorar-se fortament dins el pit d'aquell auditori.

La processó del divendres Sant sortia entrada de nit i anava pel carrer Major, carrer de Roca Boira, Carrer d'en Vaquer (avui Porteria), per davant Ca'n Ferrandell i voltava el pla de la Font.

I anavan àngels que cercaven entre els coneguts els obrers del Sant Cristo, i com la processó tornava entrar les prenién les banderoles i se los donava un rollo ben esponjat a quiscun.

Àngels de galtes morenes que no porien ama-

gar qualque trenc pel cap, i massa travessers per poder prende sa volada amb aquelles ales manlle-vades.

A davant hi anava el beneficiat més jove amb una creu amb tovallola blanca que jugava a estira-i-amolla amb s'embatol del vespre; l'acompanyaven, amb ciris que pagava la Vila, els seus pa-rents. El Retgidor Major duia una bandera negra arrosegant, la bandera del pecats que com trofeu conquistat a la mort i a n'el pecat agranava la pols o el fang dels nostros carrers, amb escolta de ciris de la Vila.

Hi haurieu vist els gremis de moliners, teixi-dors de lli i els peraires amb les seves insígnies i penons. La Mare de Déu, amb cara mes esllenguí-da, mes trista, enutjada de pena i de males nits. El Batle davant els àngels amb una bandera amb la Mare de Déu que tenia mort en sos braços son fill; la comunitat de preveres i després el sepulcre amb el Sant Cristo que portaven quatre eclesiàs-tics amb estoles negres i capes negres.

Les cases obrien el seu portal redó i la claror de llums d'encreuia o llumeneras, deixàven veure les rotlades familiars, vestides de negre, serioses, cares grogues de dijunis i de pietat. Qualque por-ta romania closa per guardar les nafres masa ten-dres d'un dol fresc.

Disabte Sant. Al portal de l'Església, amb cantusol de profecies i d'oremus, s'encenia el Foc Nou d'una esperança damunt les cendres fredes del desconhort. A dins el cocó de pedra viva de la font de baptisme hi acudien aigües fresques per regenerar la novellada felanitxera, i senyoretjant el presbiteri l'àngel panada, el més ben plantat i rumbós de Mallorca, servava a bravó com a per-missions el llum nou del ciri pasqual.

A toc de Gloria, un trebolí de campanes s'es-bravava damunt el poble, i ses atlotes se rentaven sa cara per curar pígues i barts. Els atlotells amb gran cridadissa cuidaven a esbaltir el trespol a

a tocs de coves de fas: *Aranyetes sortiu que el Bon Jesús ja és viu* i la benedició de l'esglèsia s'atansava a totes les cases, riques i pobres: *El salpàs, enceneu el llum.*

L'alegria estovava com a foc colgat fins l'endemà, i no mancava qualcú que s'en duia una panada baix del coxí per tastar-la a mitja nit quant acabava la llei del dijuni.

Sa Corema ja és passada, Mare de Déu que no torn...

No estaria gens bé, senyores i senyors, que a dins aquests temps penitencials de Passió, caiguessim en la tentació de voler espipellar per llepolia les puntes colrades dels robiols i els crespells, ni omplir-mos la boca dels al'eluias pasquals de quant el poble veia baixar per l'escalera d'En March la Mare de Déu gojosa per trobar a Cristo resuscitat que venia del Convent.

Als cantells vius del Regina coeli lactare, el poble rompia la vidriola de l'alegria estuviada durant la Corema i, com una cordera de dobles de vint de les rondaies, el folgar i el riure s'escampava per tota la vila.

I aquí hem de posar el mot final per no fer abús de la vostra atenció que vos he d'agraïr de tot cor, en nom meu i en nom de la Confraria de Sant Agustí capdaventera d'aquesta festa d'anit.

La nostra Setmana Santa i les nostres processons, gracies a Déu, guanyen força i bellesa de cada any. Sis confraries amb més de cinc cents penitents desplegaran els seus hàbits folgats amb el set colors de l'arc de Sant Martí per pasetjar en triuñf damunt les nostres coses i les nostres vides l'arquitectura pontificant, incommovible del Sant Cristo de la Sang, l'únic fonament i l'únic estaló a l'enterrosai de la nostra esperança. Prec a Déu que a dins cada fogar felanitxer renovellat per la llei inflexible de la vida i de la mort hi trobi sino les mateixes cares, al manco el mateix esperit de vera pietat de fa molts de cents d'anys.

